

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Cob/209/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1109233108
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Elena Kúšová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1109233108.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kúšovej a členiek senátu JUDr. Tatiany Pastierikovej a JUDr. Dany Šiffalovičovej v právnej veci žalobcu: 1/ Zlatá huta spol. s r.o., Bernolákova 11/3040, 911 01 Trenčín, IČO: 31 426 964, zastúpený: JUDr. Mária Bustinová, advokátka, Ľ. Štúra 330/5, 914 51 Trenčianske Teplice, 2/ X.. N. N., R.. XX.XX.XXXX, N. XXC/XXXX, XXX XX T., zastúpený: PACTIO, s. r. o., Lúčna 491, 913 21 Trenčianska Turná, IČO: 36 862 452, proti žalovanému: K. J., R.. XX.XX.XXXX, I. XXXX/XX, XXX XX T., zastúpený: Studio Legale, s.r.o., Mostová 2, 811 02 Bratislava, IČO: 36 811 874, o zrušení rozhodcovského rozsudku, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č.k. 26Cb/198/2009-499 zo dňa 25. mája 2018, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava, I č.k. 26Cb/198/2009-499 zo dňa 25. mája 2018 potvrdzuje.

Žalobca 1/ má proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Žalobca 2/ nemá proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu pri IUDEx so sídlom Arm. Gen. L. Svobodu 9, v Bratislave, sp. zn. i1498.2978 z 05.08.2009 zrušil v celom rozsahu. Žalobcovi 1/ a žalobcovi 2/ priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému vo výške 100 %.

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca 1/ a 2/ sa žalobou doručenou súdu dňa 08.09.2009 domáhali voči žalovanému zrušenia rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu pri IUDEx Bratislava, Arm. gen. Svobodu 9, 811 02 Bratislava, sp. zn. i1498.2978 vydaného dňa 05.08.2009 v zákonnej 30 dňovej lehote stanovenej v § 41 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní a zároveň podali návrh na odloženie vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu pri IUDEx Bratislava, Arm. gen. Svobodu 9, 811 02 Bratislava, sp. zn. i1498.2978 vydaného dňa 05.08.2009.

Žalovaný si nárok na rozhodcovskom súde uplatnil v zmysle Dohody o prevzatí dlhu zo dňa 01.06.2009 uzavretej podľa § 531 a nasl. Občianskeho zákonníka, ktorou mali žalobca 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne prevziať od pôvodného dlžníka jeho neuhradený dlh vo výške 143.053 Eur s príslušenstvom. Žalovaný pôvodnému dlžníkovi N. N. poskytol ako veriteľ postupne sumu 3.000.000 Sk (99.581 Eur) zo zmluvy o pôžičke z 12.07.2006, splatnej 31.12.2007, sumu 90.000,00 Eur zo zmluvy o pôžičke zo 17.12.2008, splatnej 31.01.2009, 30.000,00 Eur zo zmluvy o pôžičke z 19.12.2008, splatnej 31.01.2009, t.j. celkovo

sumu 219.581 Eur. Predmetný dlh dlžník N. N. neuhradil a na základe dohody o prevzatí dlhu tento dlh na seba prevzali spoločne a nerozdielne žalobca 1/ a 2/.

Stály Rozhodcovský súd pri IUDEx v Bratislave rozhodcovským rozsudkom pod č. i1498.2978 uložil žalobcom I. a II. (v tomto konaní) povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalovanému (v tomto konaní) istinu vo výške 219.581 Eur s úrokom z omeškania vo výške 9,5 % ročne zo sumy 99.581 Eur od 01.01.2008 až do zaplataenia, vo výške 10 % ročne zo sumy 90.000 Eur od 01.02.2009 až do zaplataenia, vo výške 10 % ročne zo sumy 30.000 od 01.02.2009 až do zaplataenia, trovy rozhodcovského konania vo výške 11.142,62 Eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 1.743,44 Eur, a to všetko do troch dní odo dňa právoplatnosti rozhodcovského rozsudku, vo zvyšnej časti žalobu zamietol.

Žalobca v návrhu, ako i v následných vyjadreniach namietal tieto nedostatky rozhodcovského rozsudku:

a) nedostatok právomoci rozhodcovského súdu v zmysle § 40 ods. 1 písm. c) zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní (ďalej len „ZoRK“) platného v čase podania žaloby

b) dokazovanie a rovnosť účastníkov v zmysle § 40 ods. 1 písm. g) ZoRK platného v čase podania žaloby.

Súd vyhovel návrhu žalobcov na odklad vykonateľnosti predmetného rozsudku rozhodcovského súdu a uznesením zo dňa 05.11.2009 odložil vykonateľnosť rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu pri IUDEx Bratislava, Arm. gen. Svobodu 9, 811 02 Bratislava, sp. zn. i1498.2978 vydaného dňa 05.08.2009.

Súd vo veci rozhodol rozsudkom č.k. 26Cb/198/2009-428 zo dňa 25.03.2015, ktorým žalobu v celom rozsahu zamietol a zaviazal žalobcov zaplatiť žalovanému trovy právneho zastúpenia vo výške 944,37 Eur, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Na základe odvolania podaného žalobcom v 1/ a 2/ rade Krajský súd v Bratislave uznesením č.k. 4Cob/254/2015-458 zo dňa 16.03.2017 rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 26Cb/198/2009-458 zo dňa 25.03.2015 zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie. Odvolací súd poukázal na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva ako aj z rozhodnutia Ústavného súdu SR, z ktorých vyplýva, že tak základné právo podľa § 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbrani, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (napr. II. ÚS 383/06). Stotožnil sa s argumentáciou žalobcu 1/ a žalobcu 2/ prezentovanou v odvolaní, že uvedené požiadavky, odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie nespĺňal. Uviedol ďalej, že je potrebné, aby sa súd prvej inštancie námietkou vznesenou žalobcami v zmysle § 40 ods. 1 písm. g/ ZoRK o porušení rovnosti strán v rozhodcovskom konaní vysporiadal. Poukázal na § 17 a § 26 ods. 1 ZoRK (účinného do 31.12.2014, t.j. v čase, kedy rozhodoval rozhodcovský súd). Záverom upriamil pozornosť na dôležitú skutočnosť, že Okresný súd Bratislava I rozsudkom sp. zn. 25Cb/199/2009 zo dňa 16.10.2015, kde žalovaným bol I. H. (V Dohode o prevzatí dlhu z 30.04.2009, na ktorú zhodne odkazujú sporové strany sú ako veritelia označení K. J., R.. XX.XX.XXXX, žalovaný v tomto konaní - sp. zn. 26Cb/198/2009 a I. H., R.. XX.XX.XXXX žalovaný práve v konaní pod sp. zn. 25Cb/199/2009) rozhodol tak, že zrušil rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu pri IUDEx so sídlom Arm. gen. L. Svobodu 9 v Bratislave sp. zn. iL499/2409 zo dňa 05.08.2009 v celom rozsahu. Uvedený rozsudok bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č.k. 2Cob/4/2016- 409 zo dňa 11.10.2016, pričom sa odvolací súd stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že rozhodcovský súd porušil rovnosť účastníkov rozhodcovského konania, keď nenariadil ústne pojednávanie. Vyslovil tiež, že v prípade, že nariadenie pojednávania navrhne jeden z účastníkov konania, rozhodnutie nie je na voľnej úvahe súdu. Nenariadenie pojednávania má potom za následok porušenie zásady rovnosti účastníkov rozhodcovského konania podľa § 17 ZoRK, čo zakladá dôvod na zrušenie rozhodcovského rozsudku v zmysle § 40 ods. 1 písm. g/ ZoRK. Rovnako odvolací súd zdôraznil, že právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou.

Súd prvej inštancie po zrušení a vrátení veci odvolacím súdom vykonal dokazovanie najmä v intenciách naznačených Krajským súdom v Bratislave a následne vec právne posúdil podľa ustanovení § 17, § 26 ods. 1, § 40 ods. 1 písm. g), § 41 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní (ďalej len „ZoRK“) účinného do 31. 12. 2014, t.j. v čase kedy rozhodoval rozhodcovský súd, čl. 18 ods. 1 a 3 Rokovacieho poriadku Stáleho rozhodcovského súdu pri IUDEx, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

Uviedol, že z odôvodnenia preskúmaného rozhodcovského rozsudku vyplýva, že žalovaný 1/ a 2/ zhodne navrhli, aby rozhodcovský súd vo veci konal prostredníctvom ústnych pojednávanií, pričom rozhodca rozhodcovského súdu poukázal na čl. 18 ods. 1 a ods. 3 Rokovacieho poriadku Stáleho rozhodcovského súdu pri IUDEx a konštatoval, že považuje písomne vyjadrenia sporových strán a predložené dôkazy za dostatočné pre posúdenie a rozhodnutie v prejednávanej veci, a preto vzhľadom na zásadu účelnosti a hospodárnosti konania ústne pojednávanie nenariadil. Poukázal na to, že žalobcovia aj v konaní pred súdom okrem iného namietali procesný nedostatok spočívajúci

práve v porušení zásady rovnosti účastníkov konania pred rozhodcovským súdom ako to vyplýva zo samotnej žaloby (strana 5) alebo aj z podania žalobcov zo dňa 08.04.2014 (č.l. 213 - 222), kde konštatovali, že rozhodcovský súd mal vo veci nariadiť ústne pojednávanie, ktoré zhodne navrhovali. V kontexte uvedeného a názoru prezentovaného v odvolacom rozhodnutí, súd prvej inštancie posudzoval primárne procesnú otázku dodržania zásady rovnosti účastníkov v rozhodcovskom konaní pred Stálym rozhodcovským súdom pri IUDEX a dospel k záveru, že táto porušená bola. Stotožnil sa a považoval za správny názor prezentovaný v rozsudku Okresného súdu Bratislava I č.k. 25Cb/199/2009-384 zo dňa 16.10. 2015, potvrdený aj rozhodnutím odvolacieho súdu, ktorého predmetom bola skutkovo aj právne skoro identická vec ako aj v tomto konaní. Uviedol, že rozhodcovský súd porušil rovnosť účastníkov rozhodcovského konania, nakoľko § 26 ods. 1 ZoRK (účinný do 31.12.2014, t.j. v čase, kedy rozhodoval rozhodcovský súd) jednoznačne hovorí, že rozhodcovský súd nariadi ústne pojednávanie aj na návrh účastníka rozhodcovského konania. Zdôraznil, že zákon o rozhodcovskom konaní nariadenie pojednávania, ak ho navrhne účastník rozhodcovského konania, neponechával na úvahe rozhodcu a rozhodcovský poriadok toho ktorého rozhodcovského súdu je normou nižšej právnej sily ako zákon. Konštatoval, že nenariadenie pojednávania, napriek návrhom účastníkov, má za následok porušenie zásady rovnosti účastníkov rozhodcovského konania zakotvenej v § 17 ZoRK a tým zakladá dôvod na zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 40 ods. 1 písm. g) ZoRK (účinného do 31.12.2014, t.j. v čase, kedy rozhodoval rozhodcovský súd). Z dôvodu porušenia tak dôležitej zásady, ktoré samo o sebe postačuje na zrušenie rozhodcovského rozsudku (§ 40 ods. 1 písm. g) ZoRK účinného do 31.12.2014, t.j. v čase, kedy rozhodoval rozhodcovský súd), ostalo skúmanie iných skutočností resp. argumentov prezentovaných či už žalobcami alebo žalovaným bez významu a súd sa nimi ďalej nezaoberal. Keďže žalobcovia boli vo veci v celom rozsahu úspešní, súd im priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu 100 %.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. Svoje podanie odôvodnil tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP.

Mal zo to, že v danom prípade neboli splnené podmienky na zrušenie predmetného rozhodcovského rozsudku, ani jedna námietka žalobcov nespadá pod skutkové podstaty § 40 ods. 1 písm. a) až i) ZoRK, pre ktoré by mohol súd rozhodcovský rozsudok zrušiť. Žalovaný považoval rozhodcovský rozsudok za legitímny. Vo vzťahu k názoru súdu o povinnosti rozhodcovského súdu nariadiť ústne pojednávanie, nakoľko o to požiadala jedna zo strán, zastával opačný názor. S poukazom na dôvodovú správu k zákonu o rozhodcovskom konaní uviedol, že zákonodarca nemal ani v najmenšom záujem o zakotvení povinnosti rozhodcovského súdu nariadiť ústne pojednávanie vždy, ak tak navrhne jeden z účastníkov rozhodcovského konania, naopak, ponecháva túto skutočnosť na voľnej úvahe súdu. Vo vzťahu k ostatným námietkam žalobcov sa pridržiaval svojho záverečného stanoviska a okrem toho uviedol, že rozhodcovský súd má podľa § 21 ods. 1 ZoRK oprávnenie rozhodovať o svojej právomoci a to aj vo veci existencie a platnosti rozhodcovskej zmluvy. Nakoľko rozhodcovská zmluva je súčasťou dohody o prevzatí dlhu, ktorú žalobcovia 1/ a 2/ namietali ako neplatnú, musel túto ich námietku posúdiť podľa hmotného práva a z toho dôvodu, podľa názoru žalovaného, mal rozhodcovský súd právomoc rozhodnúť o platnosti dohody o prevzatí dlhu. Poukázal na to, že rozhodcovský súd ustálil, že dohoda o prevzatí dlhu nevykazuje znaky neplatnosti a z toho dôvodu nie je neplatná ani rozhodcovská zmluva, ktorá je jej súčasťou, pričom s dôvodmi v odôvodnení rozsudku sa žalovaný plne stotožnil. Žalobcovia si podľa názoru žalovaného zamieňajú inštitút zrušenia rozhodcovského rozsudku s opravným prostriedkom proti rozhodcovskému rozsudku, podanie ktorého zákon nepripúšťa, keď upravuje len preskúmanie rozhodcovského súdu iným rozhodcom v prípade, že si to zmluvné strany v rozhodcovskej zmluve dohodli, rozhodcovský rozsudok je možné súdom zrušiť len z dôvodov taxatívne upravených v § 40 ods. 1 ZoRK. Zdôraznil, že rozhodcovské konanie je jednoinštančné, zákon neumožňuje podať odvolanie proti rozhodcovskému rozsudku, preskúmanie rozhodcovského rozsudku je možné iba v prípade upravenom v § 37 ZoRK. Podľa názoru žalovaného zásada rovnosti účastníkov rozhodcovského konania nebola porušená ani vtedy, ak by odvolací súd ustálil, že rozhodcovský súd mal možnosť o nariadení ústneho pojednávania rozhodnúť na základe vlastnej úvahy, nie ako povinnosti. V tejto súvislosti poukázal aj na dôvodovú správu k zákonu. Mal preto za to, že prvostupňový súd pochybil, keď zrušil rozhodcovský rozsudok. S ohľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu žalobcov zamietne a zaviazne ich na náhradu trov súdneho konania, spoločne a nerozdielne, alebo aby napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec na opätovné prejednanie.

3. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca 1/ podaním doručeným súdu dňa 23.11.2018. Súhlasil s napadnutým rozsudkom a vyjadril názor, že existujú aj ďalšie dôvody, pre ktoré mal súd zrušiť rozhodcovský rozsudok. Namietal absolútnu neplatnosť Dohody o prevzatí dlhu zo dňa 30.04.2009, ktorá obsahovala rozhodcovskú doložku, a teda namietal, že spor vôbec nemal prejednávať rozhodcovský súd. Zastával názor, že súd mohol rozhodcovský rozsudok zrušiť a postupovať podľa § 43 ZoRK. Poukázal na výpovede I. H., K. J., X.. K. W. a S.. O. Ž. a ďalšie dôkazy v trestnom konaní vedenom na Okresnom súde Trenčín, č.k. 2 T 36/2012. Zhrnul, že Dohoda o prevzatí dlhu nemohla byť dňa 30.04.2009 uzatvorená, nakoľko X.. N. N. sa nachádzal mimo územia SR; X.. N. N. sa nachádzal v nemocnici, a teda je nepravdivé tvrdenie I. H. a K. J., že mal túto dohodu podpísať doma u rodičov; X.. K. W. ako konateľka Zlatá huta, s.r.o. nemá vedomosť o podpise danej dohody; S.. O. Ž. pripomienkovala predmetnú dohodu až dňa 30.05.2009; Znalecký posudok z odboru grafická diagnostika potvrdil, že podpisy veriteľov na uvedenej dohode sú pripojené po dátume 01.06.2009 (dátum overenia podpisu X.. N. N.); X.. N. N. podľa znaleckého posudku mal narušenú spôsobilosť k podpisu tejto dohody; predmetom dohody nemohli byť pohľadávky, ktoré evidoval K. J. voči X.. N. N., nakoľko boli už splatené. Mal za to, že Dohoda o prevzatí dlhu nebola zo strany účastníka Zlatá huta spol. s r.o. a X.. N. N. podpísaná vedome, jedná sa teda o absolútne neplatný právny úkon, kedy podpis X.. N. N. bol získaný protiprávnym konaním K. J. Zdôraznil, že v obdobnej veci vedenej na Okresnom súde Bratislava I č.k. 25Cb 199/2009 žalobcov 1/ Zlatá huta, s.r.o., Trenčín, 2/ X.. N. N. c/a I. H. o zrušenie rozhodcovského rozsudku bol rozhodcovský rozsudok zrušený a tento rozsudok bol potvrdený Krajským súdom v Bratislave rozhodnutím č.k. 2Cob 4/2016 zo dňa 11.10.2016, súd teda rozhodol obdobnú vec s prihliadnutím na čl. 1 ods. 2 CSP, keď zohľadnil princíp právnej istoty a predvídateľnosti súdneho rozhodnutia. Vzhľadom na uvedené žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil.

4. Ďalšie vyjadrenie nebolo podané.

5. Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací podľa § 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), po preskúmaní obsahu spisu a napadnutého rozsudku v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), postupom bez nariadenia pojednávania, pričom termín verejného vyhlásenia rozsudku bol v súlade s § 219 ods. 1, 3 a § 378 ods. 1 CSP oznámený na úradnej tabuli súdu a webovej stránke Krajského súdu v Bratislave, dospel k záveru, že napadnutý rozsudok č.k. 26Cb/198/2009-499 zo dňa 25. mája 2018 je potrebné potvrdiť ako vecne správny.

6. Podľa § 17 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní (ďalej len „ZoRK“) (účinného do 31.12.2014, t.j. v čase, kedy rozhodoval rozhodcovský súd), účastníci rozhodcovského konania majú v rozhodcovskom konaní rovné postavenie. Každému účastníkovi rozhodcovského konania sa má poskytnúť rovnaká možnosť na uplatnenie jeho práv a na ich ochranu.

7. Podľa § 26 ods. 1 ZoRK (účinného do 31.12.2014, t.j. v čase, kedy rozhodoval rozhodcovský súd), ak sa účastníci rozhodcovského konania nedohodli na forme rozhodcovského konania, rozhodcovský súd rozhodne, či nariadi ústne pojednávanie alebo či konanie bude písomné. Rozhodcovský súd nariadi ústne pojednávanie vo vhodnom štádiu rozhodcovského konania aj na návrh účastníka rozhodcovského konania.

8. Podľa § 40 ods. 1 písm. g) ZoRK (účinného do 31.12.2014, t.j. v čase, kedy rozhodoval rozhodcovský súd), účastník rozhodcovského konania sa môže žalobou podanou na príslušnom súde domáhať zrušenia tuzemského rozhodcovského rozsudku, len ak bola porušená zásada rovnosti účastníkov rozhodcovského konania (§ 17).

9. Podľa § 41 ods. 1 ZoRK (účinného do 31.12.2014, t.j. v čase, kedy rozhodoval rozhodcovský súd), žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku možno podať v lehote 30 dní odo dňa doručenia rozhodcovského rozsudku účastníkovi rozhodcovského konania, ktorý podáva žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Ak účastník rozhodcovského konania požiadal o opravu rozhodcovského rozsudku podľa § 36, lehota začína plynúť od doručenia rozhodnutia o oprave rozhodcovského rozsudku.

10. Podľa čl. 18 ods. 1 Rokovacieho poriadku Stáleho rozhodcovského súdu pri IUDEX, rozhodcovské konanie je písomné.

11. Podľa čl. 18 ods. 3 Rokovacieho poriadku Stáleho rozhodcovského súdu pri IUDEX, rozhodca je oprávnený rozhodnúť o nariadení ústneho pojednávania vo vhodnom štádiu rozhodcovského konania, ak je to na základe vlastnej úvahy rozhodcu vhodné a potrebné, pričom je oprávnený o tomto rozhodnúť aj na návrh účastníka rozhodcovského konania.

12. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

13. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

14. Odvolací súd sa v zmysle § 387 ods. 2 CSP stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia Okresného súdu Bratislava I č.k. 26Cb/198/2009-499 zo dňa 25. mája 2018, pretože vykazuje známky vecnej správnosti. V odvolaní žalovaný neargumentuje žiadnymi skutočnosťami a dôkazmi, ktoré by mali za následok zrušenie daného rozhodnutia. Z konania pred súdom prvej inštancie i odvolacím súdom iný, než napadnutým rozsudkom vyslovený právny záver nevyplýva a v odvolaní uvedené argumenty nie sú spôsobilé privodiť iné právne hodnotenie stavu veci. Na zdôraznenie správnosti napádaného rozhodnutia uvádza odvolací súd nasledovné:

15. Predmetom konania je žaloba, ktorou sa žalobca 1/ a žalobca 2/ domáhajú zrušenia rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu pri IUDEX so sídlom Arm. Gen. L. Svobodu 9, v Bratislave, sp. zn. i1498.2978 z 05.08.2009. Súd prvej inštancie žalobe vyhovel, napadnutým rozsudkom predmetný rozhodcovský rozsudok zrušil v celom rozsahu a žalobcovi 1/ a 2/ priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania. Žalovaný s takýmto záverom nesúhlasil a v odvolaní namietal nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie, nakoľko mal za to, že neboli splnené podmienky na zrušenie predmetného rozhodcovského rozsudku. Uviedol, že rozhodcovský súd nemal povinnosť nariadiť ústne pojednávanie, ak to navrhol jeden z účastníkov konania, zákonodarca ponecháva túto skutočnosť na voľnej úvahe súdu. Mal za to, že rozhodcovský súd mal v danej veci právomoc rozhodnúť a rozhodcovská zmluva je platná, pričom v rozhodcovskom konaní nebola porušená zásada rovnosti.

16. Odvolací súd poukazuje na to, že účastníci konania pred rozhodcovským súdom, nachádzajúci sa v proti sebe stojacich procesných postaveniach, musia mať v rozhodcovskom konaní rovné postavenie a rozhodcovský súd je povinný im v rozhodcovskom konaní poskytnúť rovnakú možnosť na uplatnenie ich procesných práv, resp. na ich obranu (§ 17 zákona o rozhodcovskom konaní). Okrem toho, princíp rovnosti účastníkov je aj interpretačným pravidlom, a preto všetky ustanovenia zákona musia byť vykladané v súlade s ním, a to najmä tie, ktoré sa týkajú postavenia účastníkov, priebehu konania a dokazovania.

17. Podľa rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14Co/101/2012 zo dňa 20.11.2012: „Predovšetkým treba zdôrazniť, že podľa § 17 zák. č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní účastníci rozhodcovského konania majú v rozhodcovskom konaní rovné postavenie. Každému účastníkovi rozhodcovského konania sa má poskytnúť rovnaká možnosť na uplatnenie jeho práv na ich ochranu. Uvedené výslovné normatívne vyjadrenie v § 17 je premietnutím i Ústavou zabezpečeného práva na rovné postavenie pred zákonom, nevynímajúc tým ani zákony upravujúce procesný postup súdov a iných orgánov, ktorým bola zverená rozhodovacia právomoc. Rovné postavenie účastníkov rozhodcovského konania tvorí základ špecifickosti daného konania a prispieva k zákonnosti rozhodnutí v ňom vydaných. Uvedené ustanovenie rovnako korešponduje aj so zásadou rovnosti účastníkov v občianskom konaní pred všeobecným súdom. Uvedené zásady sú súladné s čl. 47 ods. 2,3 Ústavy SR zák. č. 460/1992 Zb.“

18. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že rozhodcovský súd porušil rovnosť účastníkov rozhodcovského konania, keď v prejednávanej veci nenariadil ústne pojednávanie napriek tomu, že to zhodne navrhli žalobcovia (v rozhodcovskom konaní v procesnom postavení žalovaných). V prípade, že nariadenie pojednávania navrhne jeden z účastníkov konania totiž rozhodnutie nie je na voľnej úvahe súdu, ako sa nesprávne domnieval žalovaný, ale nenariadenie pojednávania má za následok porušenie zásady rovnosti účastníkov rozhodcovského konania podľa § 17 ZoRK, čím sa zakladá dôvod na zrušenie rozhodcovského rozsudku v zmysle § 40 ods. 1 písm. g) ZoRK. Konajúci

súd správne uviedol, že rozhodcovský súd v danom prípade porušil rovnosť účastníkov rozhodcovského konania, nakoľko § 26 ods. 1 ZoRK (účinný do 31.12.2014, t.j. v čase, kedy rozhodoval rozhodcovský súd) jednoznačne hovorí, že rozhodcovský súd nariadi ústne pojednávanie aj na návrh účastníka rozhodcovského konania. Je potrebné zdôrazniť, že zákon o rozhodcovskom konaní nariadenie pojednávania, ak ho navrhne účastník rozhodcovského konania, neponechával na úvahe rozhodcu a rozhodcovský poriadok toho ktorého rozhodcovského súdu je normou nižšej právnej sily ako zákon. Konajúci súd potom správne uviedol, že nenariadenie pojednávania, napriek návrhom účastníkov, má za následok porušenie zásady rovnosti účastníkov rozhodcovského konania zakotvenej v § 17 ZoRK a tým zakladá dôvod na zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 40 ods. 1 písm. g) ZoRK (účinného do 31.12.2014, t.j. v čase, kedy rozhodoval rozhodcovský súd). Odvolací súd preto zhodne so súdom prvej inštancie konštatuje, že v rozhodcovskom konaní pred Stálym rozhodcovským súdom pri IUDEX bola porušená zásada rovnosti účastníkov, a to v neprospech žalobcov 1/ a 2/. Súd potom postupoval správne, keď sa nezaoberal ďalšími dôvodmi uvedenými žalobcami na zrušenie rozhodcovského rozsudku, pretože samotné porušenie zásady rovnosti účastníkov rozhodcovského konania, postačuje na zrušenie napadnutého rozhodcovského rozsudku. Z uvedeného dôvodu sa rovnako ani odvolací súd nezaoberal ďalšími dôvodmi uvádzanými žalobcami na zrušenie rozhodcovského rozsudku a s tým súvisiacou procesnou obranou žalovaného.

19. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Obdo/39/2018 zo dňa 25.09.2019, v ktorom uviedol „Z dikcie znenia ustanovenia § 26 ods. 1, druhej vety zákona o rozhodcovskom konaní vyplýva, že rozhodcovský súd je povinný nariadiť ústne pojednávanie vo veci aj v prípade, ak účastník rozhodcovského konania navrhol nariadenie ústneho pojednávania vo vhodnom štádiu rozhodcovského konania, čo v posudzovanom prípade bolo splnené, keďže rozhodcovské konanie sa nachádzalo v štádiu jeho začatia. Teda, aj v prípade ak sa účastníci dohodli v rozhodcovskej zmluve na písomnej forme rozhodcovského konania, avšak vo vhodnom štádiu rozhodcovského konania účastník podal návrh na ústne pojednávanie, rozhodcovský súd bol povinný ústne pojednávanie nariadiť v zmysle ust. § 26 ods. 1, druhej vety zákona o rozhodcovskom konaní v znení platnom a účinnom do 31.12.2014...dovolací súd dospel k záveru, že tým, že rozhodcovský súd na návrh žalobcu, podaný po začatí rozhodcovského konania (vo vhodnom štádiu rozhodcovského konania) nenariadil ústne pojednávanie, o ktoré požiadal žalobca, porušil zásadu rovného postavenia účastníkov rozhodcovského konania v zmysle ust. § 17 zákona o rozhodcovskom konaní, ako aj právo účastníkov na spravodlivé konanie.“

20. Okrem toho odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave č.k. 2Cob/4/2016-409 zo dňa 11.10.2016, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 25Cb/199/2009-384 zo dňa 16.10.2015 v skutkovo aj právne takmer identickej veci, kde žalovaným bol I. H.. Súd prvej inštancie v danej veci rozhodol tak, že zrušil rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu pri IUDEX so sídlom Arm. gen. L. Svobodu 9 v Bratislave sp. zn. iL499/2409 z 05.08.2009 v celom rozsahu. Krajský súd v Bratislave sa v potvrdzujúcom rozsudku stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že rozhodcovský súd porušil rovnosť účastníkov rozhodcovského konania, keď nenariadil ústne pojednávanie. Vyslovil tiež, že v prípade, že nariadenie pojednávania navrhne jeden z účastníkov konania, rozhodnutie nie je na voľnej úvahe súdu. Nenariadenie pojednávania má potom za následok porušenie zásady rovnosti účastníkov rozhodcovského konania podľa § 17 ZRK, čo zakladá dôvod na zrušenie rozhodcovského rozsudku v zmysle § 40 ods. 1 písm. g/ ZRK. Odvolací súd na tomto mieste považuje za potrebné zdôrazniť, že právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou.

21. Vo vzťahu k odvolacej argumentácii žalovaného odvolací súd tiež pripomína, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí právo sporovej strany, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 97/97).

22. Na záver považuje odvolací súd za potrebné doplniť, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom konaní, ale iba na

tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 16.11.2011, sp. zn. 6 Cdo 145/2011).

23. Odvolací súd s ohľadom na vyššie uvedené napadnutý rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 26Cb/198/2009-499 zo dňa 25. mája 2018 v zmysle § 387 ods. 2 CSP potvrdil ako vecne správny.

24. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté v súlade s § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobca 1/ má proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Žalobca 2/ nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania, pretože mu žiadne nevznikli.

25. O výške náhrady trov konania rozhodne zmysle § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

26. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné podať dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).